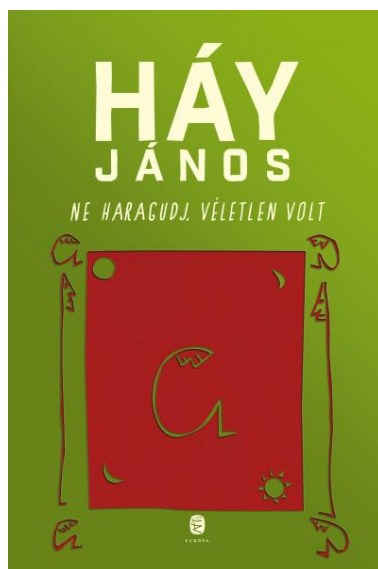


Háy János

Ne haragudj, véletlen volt



„Az persze, hogy ebben a szövegben saját magáról árul el Háy János mindennap valamit, megtévesztő is lehet. Járványnapló, ötlik föl benned talán a szó. És hogy a napló személyes, ha pedig személyes, akkor - gondolhatnád - még sokkal inkább a szerzőjéről szól, mint azok a könyvek, amelyeknek egyik szereplőjét sem hívják úgy, ahogyan a szerzőt valójában hívják. Az a szerző tehát, aki ezt a könyvet írta, és akinek ráadásul a foglalkozása is téma most, a saját nevében kínál betekintést az életébe és a gondolataiba, ha igaz. Most, most! Amikor. Hiszen rendkívüli helyzet, sőt korszakhatár ez, ami után semmi sem mehet majd már úgy, olyan hibásan, olyan vacakul, ahogyan eddig ment. Az ország, a világ. És hogy az író megmondja most nemcsak azt, hogy mit főzött tegnap, és máma mit fog, hanem azt is, hogy szerinte hogyan lesz eztán. A vírus utáni jövőben, ha majd. Ha igaz. Csakhogy ez nem biztos. Ennek a könyvnek a szerzője ugyanis nem szeretné megmondani, hogy majd mi lesz. Talán változik valami, aztán mégse. Neki azonban elsősorban nem a világgal van dolga, hanem a világ kicsiny darabjával. Arról kell pontosan tudósítania annak, aki ír, tehát (tehát) igazat mond. Nem a felszínről, nem a hírekről, nem a kilátásokról, nem is a vírusról. Hacsak úgy nem, hogy vajon mi volna az? Istenbizonyíték? Ellenség? Kinek-minek az ügynöke? Az mindenestre, aki ezt a könyvet írta, igazat mond. Rólad, kedves olvasó, azaz magáról persze. Persze hogy magáról. Arról is, hogy mit álmódott, és hogy álmában azt kéri tőle valaki, aki valójában nincs már, hogy ne haragudjon.”

(Barna Imre)